

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/529/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214799
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214799.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 8C/257/2012-102 zo dňa 13.5.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 440 eur titulom nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť okresný súd v exekučnej veci vedenej podľa spisovej značky súdneho exekútora Ex/12601/2008 (povinná N. N., neplniaca záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere č. 5180948).

Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že povinnosťou exekučného súdu bolo rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti. Napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, súd o tejto žiadosti rozhodol s omeškaním viac ako 8 mesiacov. Nesprávny úradný postup navrhovateľ videl v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietáhov, opísaný postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Zvýraznil, že v označenej exekučnej veci pritom neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Dotknutým postupom vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V tomto období vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Celkom vynaložil vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne

uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej sumu 125 eur.

Navrhovateľ si uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania jeho, ako poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného. Preto akúkoľvek náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u neho (navrhovateľa), resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Ďalej spôsobila zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňoval sumu 440 eur (vychádzal z alikvotného pomeru nároku 55 eur za každý mesiac omeškania x 8 mesiacov). Pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na závery v nálezoch Ústavného súdu SR vo veci porušovania práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov súdmi v civilnom konaní.

Okresný súd pri právnom posúdení veci vychádzal z ustanovenia § 3 ods. 1,2, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1,2,3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012. Aplikoval na daný prípad i ustanovenie § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej iba „Exekučný poriadok“) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia.

Okresný súd prioritne skúmal splnenie zákonnej podmienky pre konanie o návrhu navrhovateľa - skúmal okolnosť, či navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u príslušného štátneho orgánu. Mal v konaní preukázané, že navrhovateľ dňa 25.9.2012 písomne požiadal príslušný orgán (Ministerstvo spravodlivosti SR) o predbežné prerokovanie nároku, doručenie žiadosti potvrdil odporca i v podaní zo dňa 17.5.2013 a aj za situácie, že by žiadosť navrhovateľa neobsahovala požadované náležitosti a následne nedostatky v žiadosti navrhovateľ neodstránil, nebolo by dotknuté jeho právo ako poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa zákona č. 514/2003 Z.z. uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Z tohto pohľadu obsah žiadosti o predbežné prerokovanie nároku nebolo rozhodujúce, ale rozhodujúce bolo nepreukázanie tej skutočnosti, že by nárok navrhovateľa na náhradu škody alebo jeho časti bol do rozhodnutia súdu uspokojený.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/880/2009 zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal dňa 6.3.2009 na Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej na Exekútorskom úrade pod sp. zn. Ex 12601/08, exekučným titulom bol rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 18Cb/71/2007 zo dňa 3.5.2007 (nadobudol právoplatnosť 27.6.2007) a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/391/2007 (nadobudol právoplatnosť 13.3.2008). Okresný súd Martin poverenie vydal 27.3.2009, ktoré exekútorovi bolo doručené 19.6.2009.

Vykonaným dokazovaním okresný súd mal preukázané, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol „vydaním poverenia“ po uplynutí 21 dní od doručenia žiadosti a nie tak, ako tvrdí navrhovateľ, že sa malo stať oneskorením viac ako 8 mesiacov. Z týchto dôvodov sa súd nestotožnil so skutkovým tvrdením navrhovateľa o tom, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo súdom uplynutím zákonom stanovenej lehoty, kde mal byť súd v omeškani viac ako 8 mesiacov. V takomto konaní súdu nie je možné vidieť zbytočné prieťahy. Súčasne podľa presvedčenia súdu škoda, ak vôbec navrhovateľovi vznikla, nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s takýmto nesprávnym úradným postupom, teda s postupom súdu, ktorý predchádzal rozhodnutiu, a to vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd poznamenal, že existenciu prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Súd môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. len v prípade (tak ako to poukázal odporca vo svojom vyjadrení) ich konštatovania, či už vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažností na prieťahy právoplatným rozhodnutím vydanom v

disciplinárnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti konštatujúcom porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ však nespĺnil svoju dôkaznú povinnosť v zmysle ust. § 120 ods. 1 OSP v tomto sporovom konaní a netvrdil, a ani nepreukázal kedy, ktorý štátny alebo súdny orgán a ktorým rozhodnutím zistil existenciu prieťahov v súdnom konaní, keďže rozhodovanie o tejto otázke nepatrí do právomoci súdu prvého stupňa.

Okresný súd uzavrel, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci konal v zákonnej lehote. Všetky úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonávané v súlade s exekučným poriadkom. Súd nemal v konaní preukázané žiadne prieťahy v exekučnom konaní - teda opomenutie vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, t.j. nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Na tomto základe konštatoval nedôvodnosť návrhu navrhovateľa a jeho návrh v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi - plne úspešnému účastníkovi právo na náhradu trov nepriznal, keďže tento účastník si trovy konania nevyčísľil.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Podrobne argumentoval ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. tvrdiac, že okresný súd nemal splnené podmienky na prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov. Navyše on (navrhovateľ) riadne a včas požiadal súd o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v zmysle ktorých boli vylúčení v právne zhodných veciach všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie veci zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I.ÚS 27/98, III.ÚS 16/2000).

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.; proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Súd porušil jeho právo (právo odvolateľa) na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi, sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejme, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav.

Súd odignoroval úplne všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, urgencií; na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti treba považovať rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejme, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to týka i chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Pri dodržiavaní práva účastníka (navrhovateľa) na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Súd dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepočul podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. V rozhodnutí okresný súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, a preto túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody, preto rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal na to oprávnený účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania, aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec aj správne právne posúdil. Pri vykonaní dôkazov vychádzal z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označené priamo v návrhu na začatie konania. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie

správnosti vecného záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciám vzneseným navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné krajský súd hodnotí odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, uvádza na č.l. 16 a 35 spisu, že sa necíti zaujatá a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom. Navrhovateľ vo svojom podaní (na výzvu súdu) zo dňa 30.10.2012 (č.l. 15 spisu) výslovne prehlásil, že on nepodal súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ takého stanovisko (nepodanie námietky zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p.) výslovne prehlásil i vo svojom odvolaní podanom proti uzneseniu Okresného súdu Martin č.k. 8C/257/2012-26 zo dňa 5.2.2013, ktorým uznesením súd mu vyrubil súdny poplatok za námietku zaujatosti. Uvedený procesný postoj navrhovateľa bol potom následným dôvodom zrušenia označeného uznesenia. Krajský súd zvyrazňuje i tú okolnosť, že nadriadený súd uznesením 9NcC/437/2013-70 zo dňa 3.10.2013 posudzoval otázku vylúčenia/nevylúčenia sudcov, keď označeným rozhodnutím bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci jedine sudkyňa Mgr. Katarína Janotová, ostatní sudcovia okresného súdu vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci neboli. Za tejto procesnej situácie ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa Mgr. Magdaléna Šmidtová (ktorá vydala meritórne rozhodnutie) mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, navyše námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Treba preto uzavrieť, že súd prvého stupňa mal splnené všetky procesné podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a vo veci meritórne rozhodol. Navyše v preskúmanom spise neexistuje podanie navrhovateľa, ktorým by sa domáhal zrušenia nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, resp. jeho odročenia.

Podľa názoru odvolacieho súdu odvolateľ mal vytvorený súdom prvého stupňa procesný priestor na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, aby svoje stanoviská či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany prezentoval. Navrhovateľovi boli známe i vecné argumentácie odporcu k prejednávanému prípadu, konkrétne z obsahu písomného vyjadrenia, ktoré právny zástupca odporcu prevzal 22.4.2014. Bolo na navrhovateľovi či využije súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

Za účelové, mylné hodnotil krajský súd odvolacie tvrdenia navrhovateľa o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, resp. ignoráciu jeho žiadosti o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania, keďže okresný súd v meritórnom rozhodnutí nerozhodoval aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., a navyše pre takéto rozhodovanie ani dôvod nebol (takýto procesný návrh navrhovateľ súdu prvého stupňa nepredložil). V preskúmanom spise sa nenachádza ani výslovná žiadosť navrhovateľa o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, avšak ako už krajský súd poznamenal, dôležitý dôvod pre odročenie (zrušenie) pojednávania ani nebol.

Okresný súd i vo fáze dokazovania bol dôsledný, vychádzal z podstatného dôkazu, ktorý priamo v návrhu na začatie konania označil navrhovateľ, týmto podstatným dôkazom bol obsah exekučného spisu, ktorý okresný súd pre účely súdneho konania pripojil a oboznámil sa s jeho obsahom. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v dotknutom exekučnom spise. Okresný súd správne konštatuje, že síce o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia okresný súd rozhodol po uplynutí 15 dní - vydal poverenie s omeškaním, avšak od predloženia žiadosti súdneho exekútora do vydania poverenia súdnemu exekútorovi uplynula doba 21 dní a nie doba viac ako 8 mesiacov, ako vo svojom návrhu skutkovo argumentoval navrhovateľ. Uvedené skutkové tvrdenie v návrhu nemá svoj základ vo vykonanom dokazovaní, navyše bolo preukázané ako nepravdivé.

Omeškanie súdu prvého stupňa s vydaním poverenia je zanedbateľné (6 dní), neznamená porušenie práva účastníka na spravodlivé súdne konanie. Ústavný súd už vo viacerých rozhodnutiach prijal záver, že nie každé omeškanie treba hodnotiť ako omeškanie zakladajúce porušenie práva účastníka na spravodlivé súdne konanie. I v konkrétnej exekučnej veci síce súd prvého stupňa poverenie exekútorovi nevydal v 15.dňovej lehote, avšak vydaním poverenia bol súd v omeškaní iba v krátkej dobe, uvedená doba nebola spôsobilá vyvolať a zakladať porušenie práva navrhovateľa.

Súd prvého stupňa bol dôsledný v dôkaznom konaní, skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základného právneho nároku zisťoval z obsahu exekučného spisu označeného navrhovateľom v návrhu na začatie konania. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkové i právne významné otázky, z ktorých vychádzal, uviedol, ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval. Odôvodnenie rozhodnutia je v súlade po obsahovej stránke s ustanovením 157 ods. 2 O.s.p. a garantuje právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie.

Záver súdu prvého stupňa o nesplnení zákonných podmienok zodpovednostného vzťahu má svoje opodstatnenie. V posudzovanej veci nebola splnená prvá (prioritná) podmienka zodpovednostného vzťahu, neexistoval totiž tvrdý nesprávny úradný postup. Vzhľadom na tento konštatovaný (aj preukázaný) záver bolo nadbytočné zaoberať sa ďalšími zložkami zodpovednostného vzťahu (či už otázkou škody, s jej výškou, otázkou príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou).

Odvolací argument navrhovateľa poukazujúci na aplikáciu § 114 ods. 3 O.s.p. a na spôsob rozhodovania rozsudkom pre zmeškanie (§ 153b O.s.p.) svoje opodstatnenie nemá. V súdnej veci odporca sa k návrhu na začatie konania totiž vyjadril, uvedené vyjadrenie okresný súd na pojednávaní aj oboznamoval, navyše žalovaný nárok navrhovateľa bol výsledkom dokazovania preukázaný ako neopodstatnený.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodoval podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Navrhovateľ nebol úspešný v odvolacom konaní, bolo by jeho povinnosťou nahraďiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .